

Idet vi udtaler vor Anerkendelse af de Bestræbelser, der fra Lovgivningsmagtens Side allerede er udfoldede for at bøde paa de sociale Misforhold, vil vi tillade os overfor den høje Regering og Rigsdag at fremsætte Krav om, at Reformarbejdet paa de her nævnte Omraader maa blive ført til Bunds, saa vort Samfundsliv kan blive mere i Overensstemmelse med Kristendommens moralske Principper, end det er nu.

Underskrifter.

Udvalget gør ikke Indstilling.

2. Fra *Dansk Skuespillerforbund* om, at Forbundet maa blive taget med paa Raad, naar der ad Lovgivningens Vej eller administrativt skal træffes Afgørelser angaaende Teaternæring og Teaterforhold i det hele. (Indbragt den 26. Oktober 1918 af det 7de Medlem for Hjørring Amt, *Johan Knudsen*).

Andragendet, der er stilet til Regering og Rigsdag, er saalydende:

Dansk Skuespillerforbund tillader sig herved som alle sceniske Kunstneres eneste faglige Organisation at henvende sig til Regering og Rigsdag med ærbødig Anmodning om, at Organisationen maa blive taget med paa Raad, naar der ad Lovens Vej eller administrativt tages Bestemmelser vedrørende Teaternæring eller Teaterforhold i øvrigt, under Hensyntagen til den Betydning saadanne Bestemmelser vil kunne have for den sceniske Kunst og dens Udøvere.

Andragendet oversendtes til Teaterudvalget.

3. Fra *Medlemmer af Det kongelige Teaters Opera, Ballet, Kapel og Kor m. fl.* om, at Planen med to Scener paa det nuværende Teaters Plads maa blive gennemført. (Indbragt den 13. November 1918 af det 7de Medlem for Hjørring Amt, *Johan Knudsen*).

Andragendet, der er stilet til Regering og Rigsdag, er i det væsentlige saalydende:

I en lang Aarrække har der været ført Diskussioner om Det kongelige Teaters Forhold. Her findes et stort Personale, hørende til Skuespil, Kapel, Opera og Ballet, som, da der kun er een Scene til Opførelser og til Prøver, ofte kommer til at staa i Vejen for hverandre og langt fra kan benyttes i det ønskelige Omfang, hvorved Driften bliver kostbar, og Kunstnerne selv kommer ikke til at dyrke deres Kunst saa meget, som det er nødvendigt for Udøvelsen af deres Kald.

Man har altid været paa det rene med den store kunstneriske Værdi, der ligger i, at de 3 Kunstarter er samlede paa samme Sted, saa at de kan støtte og supplere hverandre, hvad der er kommet adskillige Komponister og Forfattere til gode, hvorfor disse ogsaa har udtalt sig varmt for dette Princip's Opretholdelse. Men man har haardt følt Savnet af en Scene til, og derom var alle enige, at det nuværende Teaterum var fortrinligt egnet til Opera og Ballet, men at Skuespillet til en meget stor Del af sit Repertoire maatte have et mindre Teaterum for at kunne gøre sig gældende paa fyldestgørende Maade: Tale og Minespil bør kunne følges bedre end i det store Rum, naar Publikum skal faa det fulde Udbytte, og Kunstnerne ikke tvinges til at anvende kraftigere Midler, end heldigt er.

Naar denne Opfattelse af Sagen er en fastslaaet Kendsgerning, kan det kun vække den største Forundring, at der — efter at en Plan er udarbejdet, som paa en